TOVERI
(THE COMRADE)
The organ of the Finnish workers in the Western States. The only Finnish Daily in the West. Published Daily, except Sunday, at Astoria, Oregon, by the Western Workmen's Publishing Society.

Office Seventh and Commercial St., Opposite Post Office.
Phone: Office 365, Editorial Dep't 832
Post Office Address:
TOVERI, Box 99, Astoria, Ore.

EDITORIAL STAFF
Elis Sulkanen, Managing Editor, Sulo Syvänen, Alex Sevo, Toivo A. Johnson, A. N. Koskela.

Entered as second-class mail matter July 18, 1912, at the Post Office at Astoria, Oregon, under the Act of March 3, 1879.

Kongressi ja rautatieläiset

Rautatieyhtiöt turvautuivat kongressissa olevien edustajiensa kautta erinomaiseen keinoon kiertääkseen Rautateiden Työlautakunnan viime kesänä hyväksymän palkkapäätöksen määräyksiä. Niinkuin muistetaan, rautatieläisten keskuudessa vallinnut tyytymättömyys oli puhjeta rautatieläisten yleislakkoon, joka kuitenkin vältettiin, kun Rautateiden Työlautakunta otti kästelläkseen palkkavaatimukset. Monien viivyttelyjen jälkeen, ja senjälkeen kun kapitalistit niin sanotuista "lainsuojattomista" lakoista säikähtäneinä käsittivät työläisten tarkottavan täyttä totta, korotettiin rautatieläisten palkkoja jonkun verran.

Joulukuun 18 p:nä hyväksyttiin kongressissa äkisti ilman suurta melua Esch-Cumminsin liikennelakiin muutos, joka oikeuttaa rautatieyhtiöt "vuokraamaan" kone- ja korjauspajansa vuoden 1921 aikana tekoyhtiöille, joita he itse järjestävät ja kontrolloivat, mutta jotka nimellisesti ovat rautatieyhtiöistä riippumattomat. Tämän menettelyn kautta rautatieyhtiöt voivat kiertää viime kesäistä palkkapäätöstä sekä myöskin Esch-Cumminsin lakia, jossa rautatieläisten järjestäytymisoikeus tunnustetaan. Tällä leikkauksella tahdotaan katkaista parilta miljoonalta rautatietyöläiseltä sekin näennäinen suojelus, mikä Esch-Cumminsin laissa alkuperäisesti työläisille tunnustettiin. Kone- ja korjaustyöläiset joutuivat yhdellä leikkauksella noiden tekoyhtiöiden mielivallasta riippuvaisiksi. Tuhansia on nyt jo, ennen muutoksen voimaanastumista, erotettu konepajoista ilmotuksella, että voivat määräajan kuluttua palata työhön yhtiön määräämillä ehdoilla. Pajat julistetaan "avoimiksi", sekä järjestyneille että järjestymättömille työläisille myönnetään "yhtäläiset oikeudet". Menettelyllään kongressi raivasi tien auki avoimen pajan taistelun siirtämiseksi myös rautateille. Se on osana siinä yleisessä taistelussa minkä yhdistynyt pääoma on julistanut kaikkea järjestyneisyyttä vastaan.

Tuolla Esch-Cumminsin lakiin tehdyllä muutoksella on toinenkin puolensa. Samalla kun sen tarkotuksena on hävittää kone- ja ylläpitotyöläisten järjestöt, antaa se rautatieyhtiöille myös tilaisuuden harjottaa suunnatonta yleisten varojen rosvousta. Se tekee mitättömäksi Claytonin lain määräyksen, joka kieltää sanotunlaisten tekoyhtiöiden tekemään voittoja rautatieyhtiöille myydyistä tarpeista. Asiallisesti kaikki rautateiden pajat ovat rautatieyhtiöiden omaisuutta. Kun ne vuokrataan tekoyhtiöille, vuokrataan ne oikeastaan "itselleen", sillä erotuksella kuitenkin, että nimellisesti itsenäisinä yhtiöinä ne vapautuvat liikennelakien säännöstelyistä. Nämä "itsenäiset" yhtiöt voivat kiskoa rautateiltä korkeita hintoja kaikista tarpeista, seurauksella, että rautatieyhtiöt kärsivät tappioita. Mutta Esch-Cummins lain määräysten mukaan korvaa hallitus rautatieyhtiöiden tappiot ja määrääpä vielä vissin prosentin, 6 prosenttia, voittoa, joten siis mitä enemmän "itsenäiset" tekoyhtiöt kiskovat, sitä enemmän nielevät rautatiet yleisiä varoja, se on: kansa maksaa kaikesta.

Kaikki tämä ei ole mitään uutta. Ei kenenkään kapitalismin toimintaa ymmärtävä henkilö ole voinut vakavalla mielellä uskoa, että kapitalistinen työväen lainlaadinta mitään merkitseisi työläisten aseman turvaamisessa. Esch-Cumminsin rautatielakia puolustettiin esim. sillä, että se "laillistaa" rautatieläisten järjestöt ja sitoo yhtiöt noudattamaan vissejä sitoumuksia rautatieläisten järjestöjen kanssa. Kuitenkin jo seuraavassa kongressin istunnossa rumpua pärryttämättä tehtiin leikkaus, josta edellä kerrottiin. Jotkut edistysmieliset ryhmät havahtuivat vasta jälkeenpäin näkemään mitä oikeastaan on tekeillä.

Kiireellisesti saatiin koolle ryhmä niin sanottuja edistysmielisiä valtiomiehiä, jotka, hyvin käsittäen mikä turmiollinen vakutus noin jukealla rosvousyrityksellä tulee olemaan nykyistä järjestelmää kohtaan vallitsevan luottamuksen horjuttamisessa taantumuksellisimmissakin työväenpiireissä, kehottivat presidentti Wilsonia eittoamaan muutosesityksen. Presidentti noudatti kehotusta, sillä eräässä kongressille joku vuosi sitten jättämässä kirjelmässään hän erikoisesti oli varottanut kongressia sellaisesta lainlaadinnasta, mikä antaa rautateille ja suurille korporatsioneille oikeuden järjestää tekoyhtiöitä, joiden johtokunnissa istuvat samat henkilöt kuin niissäkin korporatsioneissa, joiden yhteydessä ne toimivat. Tunnettua on minkälaista suunnatonta rosvoamista tämmöiset "toisiinsa punoutuneet johtokunnat" saattavat harjottaa osakkeiden vesittämisessä ja edellämainitun tapaisessa lakien kiertämisessä.

Mutta pääoman edustajat kokoovat voimiaan. Suunnitelmana on toteuttaa tuo rosvousyritys eittoamisesta huolimatta, kun eittoamiskysymys tulee käsiteltäväksi.

American Federation of Labor liiton taluttaja, Gompers, on asian suhteen vaiennut kuin muuri. Sitäköhän varten mies luikki Mexicoon "yhteisymmärrystä synnyttämään Yhdysvaltain ja Mexicon työläisten välille.".

TAANTUMUS TYÖSSÄÄN TYÖVÄEN UNIOISSA

Noin kahdeksantoista vuotta on kulunut siitä kun amerikalaiset kapitalistit alkoivat kehittää urkintajärjestelmää työväen unioiden sisällä yleensä työväen järjestöjen toiminnan seuraamiseksi. Laajaperäiseksi on se sittemmin muodostunut. Tuhansia salassa piileskeleviä vakoojia on kaikkialla maassa, kaikkialla vaikutusvaltaisimmissa työväenjärjestöissä ja toimintakeskuksissa. Yksityiset yhtiöt ja työnantajaliitot palkkaavat noita urkkijoita toimeensa. Toisten velvollisuudeksi tulee urkinta työmaalla, tehtaissa jne. ja toiset saavat ottaa selvää mitä unioissa ja työpaikan ulkopuolella tapahtuu.

Toisinaan kuitenkin sattuu, että joku rengas tässä salaliittohommassa särkyy ja "vuoto" paljastaa maailmalle jonkun pienen osan tästä katalasta maanalaisesta järjestelmästä.

Niinpä aivan äskettäin Akronissa, Ohiossa, ilmestyvä työväenlehti, "Akron Herald" on ollut tilaisuudessa paljastamaan kymmenen vakoojaa sikäläisten unionistien keskuudessa. Lehti paljastaa urkkijoiden nimet ja niiden toimialaa. Selville käy, että urkkijoita on ollut ja tietysti yhä on, kirvesmiesten, muurarien, valurien, lämmityslaitteiden asettajien ja konetyöläisten unioissa. Mutta tietämätöntä on kuinka paljon niitä on jäänyt paljastamatta. Lehden kertomuksen mukaan on jokaisella paljastetulla urkkijalla huono ja rikoksellinen entisyys. Alhaiset luonteet vain soveltuvat tuohon tehtävään. Ja niinpä tavataankin noiden seassa murhaajia, varkaita, raiskaajia j. n. e.

Vikka Amerikan Työväenliiton politiikka ei nykyaikana esiinny mitenkään uhkaavana kapitalistiluokkaa kohtaan, niin siitä huolimatta sen toimintaa seurataan tarkkuudella. Siihen kuuluu paljon työläisiä. Ja palkkatyö on sitä lajia, että sen suorittajien vakaumuksiin ja pyrkimyksiin ei työnteettäjillä ole milloinkaan syytä luottaa. Työläiset voivat saada uusia aatteita uusien kokemuksien kautta ja ne voivat heittää työn ja pääoman sopusointuopin ja siitä syystä niiden vartioiminen varsinkin, kun järjestöllinen voima on suuri, on kapitalisteille sangen tärkeää.

Tästä syystä vakoojia on Amerikan Työväenliitossa. Edelleen ne ovat siellä toiminnassa ja pyrkivät johtavaan asemaan tarkoituksella määrätä siihen kuuluvien unioiden ja koko liiton johtavaa politiikkaa. Kapitalistit käyttävät palkattuja urkkijoitaan johtaakseen Amerikan Työväenliittoa niin kuin heidän etunsa vaatii.

National Civic Federationin toimeenpaneva komitea on äskettäin kokoontunut New Yorkissa ja siellä on tehty selväksi työnteettäjille juuri ne asianhaarat, jotka heitä Amerikan työväenliikkeen nykyiseen tilaan katsoen saattaisivat lohduttaa. Toimeenpanevassa komiteassa osotetaan, että kaikki radikaaliset ainekset ovat kaikissa unioissa auttamattomasti alakynnessä ja selitetään ettei missään vakavammasta todellisesta työväenliikkeestä ole ainakaan vielä mitään vaaroja uhkaamassa. Taantumukselliset ovat voittaneet rautatietyöläisten veljesjärjestöissä, U. M. W. (hiilenkaivajien) järjestössä ja Amerikan Työväenliitto on päättänyt puhdistaa rivinsä radikaaleista ja kaikki unionistit vastustavat Venäjää sekä "bolshevismia että i. w. w.-läisyyttä".

Erikoisen merkitsevänä on myöskin kapitalistien taholta pidetty terästyöläisten järjestymisen "revisioneerausta", jonka kautta tämän liikkeen johtoon saatiin "luotetumpia" aineksia. Kuten tunnettua uhkaa terästrusti nujertaa kaikki uniot ja ottaa käytäntöön avoimen työpajajärjestelmän kaikkialla. Ja tätä trustin mahtia vastaan on koetettu järjestää työläisiä, mutta vanhoilliset ja "luotetut" Amerikan Työväenliiton politikoitsijat lykkäsivät järjestämistyötä, erottivat toimihenkilöt ja ovat tehneet kaikkensa nujertaakseen työläisistä kaiken innostuksen ja taisteluhalun. Nyt puhutaan järjestämistyön alulle panosta kuten jostakin merkillisestä asiasta, mutta vähän sitä todella yritetään Amerikan Työväenliiton taholta.

Näin taantumus toimii unioissa. Monet Amerikan Työväenliiton osastot ovat niin kapitalismilla myrkytetyt, ettei niistä ikinä voi tulla työväen järjestöjä. Urkkijoiden ja kapitalistien agenttien valta on niin suuri, ettei työväki niissä voi kontrollia saada. Perinpohjainen uudistaminen ja puhdistaminen täytyy kuitenkin tapahtua. Sivuasia on miten se tapahtuu. Tarkoitus ja sisältö on pääasia.

TYÖVÄENLUOKAN SIVISTYSTAISTELU

Sivistyneistön erikoinen asema luokkana, jolla ei välittömästi ole mitään valtaa, jota useisiin aineksiin nähden pidetään alhaalla ja riippuvaisuussuhteessa — luokkana, jonka yksityiset henkilöt kaikki ovat eri asemassa, eri yhteiskuntatasolla —, tulee luonnollisesti näkyviin sivistyksessä ja erityisestikin taiteen alalla, sillä alalla, joka on kaukimpana varsinaisesta taistelusta. Mutta kuinka mielenkiintoisia ja luonteenomaisia sivistyneitten yritykset itsessään ovatkin heidän koettaessaan esiintyä itsenäisinä luomistyössään, niin on heiltä kuitenkin riistetty mahdollisuus vähänkään voimakkaammin vaikuttaa vallitsevan kulttuurin pääpiirteisiin. Ainoastaan yhdessä tapauksessa voi sivistyneistöön kuuluva henkilö hankkia huomattavampaa voimaa: kun hän nojautuu kohoamaan pyrkiviin alempiin luokkiin — mutta tämä suhde on mahdollinen ainoastaan silloin, kun sellaisen henkilön ja kansanjoukkojen välillä on syvä henkinen sukulaisuus, muuten siitä tulee vain jonkinlaista kansanyllytystä, jotakin kielteistä ja itsessään merkityksetöntä.

Sorretut luokat saavat jossakin määrin osia herrojensa kulttuurista, murusia herrojen pöydiltä putoaa kansalle. Mutta nämä muruset ovat puutteellisia ja laatunsa puolesta ne ymmärretään useasti väärin tai ovat ne sorretulle kansan luokalle aivan yksinkertaisesti vihattavia.

Niinkauan kuin tämä luokka pidetään niin alhaalla, että se voi ajatella ainoastaan jokapäiväistä leipäänsä voidakseen suoriutua elämässä päivän kerrallaan, on sen sivistys köyhää. Puutteelliset elämänmuodot, kaihomielisyyden, toivon ja vihan ilmaukset lauluissa, tarinoissa ja saduissa, alkeellinen käsiteollisuustaide — ne ovat kaikki mitä täällä tavataan. Kun me joskus tälläkin alalla tapaamme erinomaisen syviä ja raikkaudellaan hämmästyttäviä muotoja ja esikuvia, niin eivät nämä kulttuuriaarteet ole esiintyneet sortoajan tuotteina, vaan suhteellisen vapaan alkuperäisen demokraattisen elinkauden muistoina. Se sorto, jonka alaisuudessa eri kansojen talonpoikaisluokka on ollut eri vuosisatojen aikana, on kuvastunut kulttuurin alalla toivottomana kansantaiteen köyhtymisenä. Mutta vielä huonompaan asemaan oli köyhälistö joutunut: irtireväistynä luonnosta, vangittuna sieluttomaan koneeseen, menettäneenä vapaan aikansa, tuomittuna yksitoikkoiseen ja puutteelliseen elämään, alkoi tehdastyöläinen olemisensa ensi aikaina villeytyä, ja niiden kirjailijain, jotka ovat tutkineet suurkapitalismin ensimmäisiä raskaita kehitysaikoja, teoksista puhaltaa vastaamme kylmä väristys, kun me tapaamme tosiasioita, jotka kuvaavat senaikuisen köyhälistön elämää ja sielua.

Mutta juuri se seikka, että köyhälistö on kapitalistisen mitalin takasivu, juuri sen sitoutuneisuus teollisuuskaupunkiin, maailmanmarkkinoihin ja tieteelliseen tekniikkaan, juuri sen alkuperäinen täydellisesti vapaaehtoinen yhteenkuuluvaisuus ja sen kyky joukkokuriin on tuleva liikkeellepanevaksi voimaksi sen jatkuvassa ennen kuulumattomassa kehityksessä.

Samoinkuin sen edelläkävijät, ne luokat, jotka sitä ennen ovat nousseet valtaan, alkaa köyhälistö kasvaessaan ja saadessaan enenevää vaikutusta kehittää yhä useampia ja monipuolisempia sivistysvaatimuksia ja yhä monipuolisempia kulttuuritöitä. Jo nyt, kapitalistisen palatsin kellarissa alkaa työväenluokka takoa sivistystään: ensin sivistystä miekkana, taistelukulttuuria sortajia vastaan, sitten myöskin sivistystä unelmana, sivistystä työväenluokan pyrkimysten, sen totuuden ja kauneuden luokkaihanteen päämääränä.

Katselkaamme nyt tarkemmin tavallisimpia mielipiteitä yleisinhimillistä ja proletaarista sivistystä koskevasta kysymyksestä.

On ollut sivistysapostoleitakin, jotka ovat ivanneet köyhälistöä ja sen kulttuuritehtäviä sanoilla "rahvaan voitosta". Heidän mielestään on työväenliike — sivistymättömän alemman kansan kapinaa. Heille se merkitsee hävyttömän, rääkyvän ja voimattoman kadun tulevaa herruutta, joka ei lainkaan tarvitse mitään taidetta... tai vielä pahempi, käyttää omaa taidettaan, hirveätä törkyä, markkinailvehtijöitä, jotka hiuskarvalleen ymmärtävät "arvoisan yleisön" maun. Viha ja sekasorto — on näiden kulttuuri-ihmisten vastaus työväenliikkeen edistymiselle. Jo nyt hyväilevät he hienoilla käsillään täynnänsä hellyyttä Egyptin lihapatoja, joista he, jos mahdollista, tahtovat pidättää kansaa, joka vaeltaa erämaassa etsien tuntematonta Kaanaanmaata. He eivät näe sitä kauheutta mitä merkitsee kansantaiteen kuolema, tuotanto markkinoita varten ja "kullatun kirjan" taiteensuosio, he eivät näe kapitalistisen taidesivistyksen mätää vuotavia haavoja, sen sivistyksen, jossa niin useat kasvavat nerot sortuvat ullakkokamareihin ja haudataan tuntemattomiin hautoihin, ja he unohtavat, kuinka useat muut, kiroten itseään, ovat ajaneet tiehensä todellisen runottaren, joka ei ole tahtonut taipua markkinoiden "kysynnän" mukaiseksi, ja sen sijaan — ensin kyyneleet silmissä, sitten julkealla hymyilyllä tai veltolla välinpitämättömyydellä — asettaneet taiteen porton, vaihtotavaran ja muodin.

SIIPIRIKKOINEN RANSKAN IMPERIALISMI

Ranskan imperialismi on, tahtoi taikka ei, siipirikkoutunut. Kaikki Ranskan kansallisen klikin sotilaalliset yritykset ja poliittiset taikka diplomaattiset seikkailut ovat ajaneet karille. Kansallinen, rojalistinen, kolmiväri-tasavaltalainen taantumus, kuten Marx sanoo, on saanut kovia kolauksia, ellei kerrassaan tuhoon tuomittu.

Nyt, kuten Napoleoninkin aikana, antaa Venäjä ratkaisevan töykkäyksen. Jos Wrangel olisi onnistunut pitämään hallussaan Krimiä ja Tauriaa sekä saamaan haltuunsa Donin alueen kivihiilikaivokset ja sulatot, olisi Ranskan hallituksen johtamalla vastavallankumouksella ollut syytä ilonpurkaukseen. Olemme saaneet kuulla, että Sevastopolin seikkailu on Ranskan verovelvollisille maksanut miljaardin, mikä summa on ääretön, mutta ei olisi ollut suhdaton jos Wrangel olisi onnistunut tunkeutumaan aina Volgalle asti.

Hänen voittonsa näet olisi avannut Puolan valkoisille tien Moskovaan ja *taannut Suomen valkoisille pääsyn Pietariin.* Rumaania ja Puola olisi sonnustettu keväällä antamaan armoniskun neuvostovallalle ja tukahuttamaan kansainvälisen proletariaatin nousun. Länsimainen diplomatia olisi pystyttänyt kuninkuuden Pestissä ja Munchenissä. Itävallan tasavalta olisi kristillis-sosialistien avulaa luovutettu Habsburgille, kuten Saksan tasavalta on annettu alttiiksi kiihkosaksalaisten kanssa liitossa oleville Baijerin klerikaaleille. Vanha monarkinen järjestelmä, joka vartoo hetkeään vähin kaikkialla, olisi vierailla voimilla palautettu valtaan ja puolestaan viivästyttänyt työväenluokan vapautumisen hetkeä.

Mutta punainen armeija murskasi Wrangelin, eikä Kaukaasiastakaan, missä Curzon ja Churchill ovat punoneet juoniaan, ole enää Englannin sotavoimain asemapaikaksi. Suosiollisten tapausten voimistuttamat kemalilaiset Turkissa taas ovat kylliksi vahvoja yllyttääkseen koko Islamin, rauhansopimuksen tarkistuksen aikaansaamiseksi, nousemaan liittoutuneiden laajenevaa valtaa vastaan.

Mitä Etu-Aasiaan tulee, toistuvat siellä Itä-Europan tapahtumat. Neuvosto-Venäjän rajamaat ovat pakotetut pysymään alallaan, samaan aikaan kuin ranskalais-englantilainen painostus Läheisessä Idässä on yhtäkkiä tykkänään herpaantunut.

Ranskan kansallisen klikin ulkopolitiikka, joka juontaa juurensa napoleonilais-bismarckilais-clemenceaulaisesta suuruudenhulluudesta, on saanut Krimin niemimaalla kuoliniskun. Näköjään toisarvoinen sivukohtaus saa vaikutustensa kautta mitä suurimman historiallisen merkityksen. Mitä sitkeimmästi vastustuksesta huolimatta on Syyrian ja Kilikian tyhjentäminen vain päivänkysymys. Neuvostovallan tunnustaminen ei enää jää työväenvallankumouksen pahimpain vihollisten asiaksi. Mahdottomaksi käy toteuttaa erinäisten monarkioidenkin valtaanpalauttaminen. Ranskalainen imperialismi on siipirikkoutunut. — L'Humanitessa Paul Louis.

SUOMEN SOS.-DEMOKRATIEN PARLAMENTTI-LEIKITTELY

Noudattaen m. m. Amerikan suurpääoman kongressiedustajien usein antamaa esimerkkiä, milloin nämä tahtovat aikaa tappamalla saada estetyksi jonkun vastenmielisen lakiesityksen esilleottamista, Suomen Sosialidemokraattisen puolueen edustajaryhmäkin turvautui ennen istuntokauden päättymistä joulun edellä parlamenttaariseen jarrutukseen (libusteriin) pakottaakseen porvarit ottamaan esille amnestiakysymyksen. — Hommasta tietystikin tuli suuri pannukakku. Se olikin vain jonkinlaista silmänlumetta Suomen työläisille. Siitä kirjottaa Pohjan Kansa:

Eduskunnassa on äsken pitkästä aikaa tapahtunut vähäsen sellaistakin, millä jossakin määrin on mielenkiintoa meillekin, Suomen sosialistisen työväenpuolueen jäsenille. Tarkotamme sos.-dem. eduskuntaryhmän harjoittamaa jarrutusta valtion väliaikaista tulo- ja menoarviota käsiteltäessä.

Eduskunnan istunnot olivatkin pitkän aikaa kuluneet ilman mielenkiintoa. Lakeja oli tehty tukuttain porvarillisen järjestelmän tukemiseksi ja paikkaamiseksi. Sosialidemokraatit olivat esittäneet mielipiteitään — tietysti tuloksettomasti — ja lopputuloksena oli aina, että porvariston suunnitelmat sujuivat oivallisesti. Työväestön tärkeimmän vaatimuksen, valtiollisten vankien vapauttamisen syrjäyttivät kaikki porvarilliset ryhmät aivan kylmästi. Muita pienempiä vaatimuksia ei tarvinne mainitakaan.

Oli siis selvää, että sos.-dem. ryhmän, jollei se tahtonut menettää kaikkea arvoaan edes radikaalisena pikkuparannuspuolueena ja työväestön vanhoillisimpienkin ainesten kannatusta,

Neljännen Kansainvälisen perustaminen

Aina siitä asti kuin Yhdysvaltain sosialistipuolue hyväksyi päätöksen, jossa se antaa toimeenpanevalle komitealle oikeuden ottaa osaa liikkeisiin ja panna alulle liikkeitä, joiden tarkoituksena olisi "todellisen" (lue: keltaisten oikeistolaisen) kansainvälisen perustaminen, ovat puolueen johtavat politikoitsijat tehneet kaikkensa auttaakseen tämänlaisia keskusta- ja oikeistolaisaineksia pääsemään tarkoituksensa perille. Sekä siveellisellä myötätunnollaan että muuten on puolue tukenut tämänlaisia aineksia. Se on ollut niiden mukana, jotka eivät ole joko kelvanneet porvarillisten harrastuksiensa takia Kolmanteen Internationaleen tai eivät ole siihen halunneet yhtyä. Puolue on tässä maassa kasvattanut järjestelmällisesti myötätuntoa tämänlaisia aineksia kohtaan ja sangen voimakkaasti johtanut arvostelua, ylläpitänyt ja levittänyt valheita kaikkia niitä aineksia vastaan, jotka ovat vasemmistolaisia ja jotka haluavat kiinni pitää selvistä marxilaisista periaatteista.

Puolue on ollut politiikassa petoksellinen ja tahtoi näytellä puolueetonta osaa sekä selitti odottavansa asioiden kehitystä. Mutta sitte Europan keskustalaisainekset alkoivat aktiivisen toiminnan. Saksalaiset, englantilaiset y. m. lähettivät puolueelle kutsun tulla neuvottelemaan "todellisen kansainvälisen" perustamisesta. Oikeistolaiset — Raivaaja niiden mukana — selittivät, että kysymys ei ole uuden kansainvälisen perustamisesta, mutta neuvotellaan Moskovan 21 "pointista" ja pyydetään niiden lievennykseen. Jokainen asioita tunteva huomasi heti, että tässä valehdeltiin, koetettiin valheella pettää työläisiä. Tämä petos paljastettiin ja oikeistolaisia suututti se juuri julmasti.

Yhdysvaltain so. puolue ei kuitenkaan ehtinyt lähettämään virallista edustajaa Berniin. Sen takia puoluesihteeri lähetti kokoukselle vain myötätuntoisuussähkösanoman ja valtuutti Parisissa oleskelevan yhdysvaltalaisen sosialistin, Joseph Gollombin menemään puol. epävirallisena edustajana Berniin. Hän teki kuten käskettiin. Hän on esiintynyt konferenssissa Yhdysv. sosialistipuolueen edustajana, milloin "epävirallisesti" milloin "virallisesti", mutta hän on toiminut siellä kuten muutkin edustajat ja ottanut koko voimallaan osaa neljännen kansainvälisen perustamiseen, koska heille eivät kelpaa ne periaatteet eikä se johtava aatemaailma, jolle kolmas kansainvälinen perustuu. He ovat perustamassa uutta kansainvälistä liikettä, joka loogillisesti joutuu kilpailemaan kolmannen kanssa ja esiintymään sen vastustajana. He selittävät avoimesti, että **seuraavaa neljättä kansainvälistä hommaava kokous päätettiin siellä pidettäväksi Wienissä helmikuun 22 p:nä.** "Pakottavana seikkana (kokouksen) varhaiseen pitoon nähden (sanotaan raportissa) on se, että kumpikin niin kolmas kuin toinenkin (?!) agiteeraavat internatioonaaliensa puolesta rekryyttejä saadakseen ja jos tämä konferenssi (neljännen hommaajat) aikoo saada mitään kannatusta, on sen tultava esiin niin varhain kuin mahdollista". — Gollomb oli tämän oman raporttinsa mukaan ottanut osaa tähän kokoukseen **"rajattomilla oikeuksilla" samoilla perusteilla kuin toisetkin edustajat.** Se, että sosialistipuolueen sihteeri kehotti häntä olemaan läsnä epävirallisena edustajana, johtui siitä, ettei sosialistipuolue katsonut voivansa niin nopeasti saada sinne muunlaista edustajaa eikä se siis johtunut siitä, **ettei sitä olisi haluttu sinne lähettää.** Kokous kuitenkin, kuten sanottu, antoi hänelle täydet oikeudet.

Bernin konferenssissa ei ole vähemmässäkään määrässä perustauduttu siihen, mistä Sveitsin puolueen kutsukirjelmässä mainittiin, nimit. että neuvotellaan yhtymisestä K. I:een sen ehtojen lieventämisen kautta, mutta sekä hyväksytyssä manifestissa — joka muuten on tyypillinen keskustalainen asiakirja — että keskusteluissa ilman muuta tuomitaan K. I:le ja selitetään sen olevan vain joidenkin puolueiden yhtymän, jolle ei ole edes oikeutta nimeen, jota se kantaa. Siellä tuomitaan kolmas ja se on luonnollista.

Tämä asia selviää vieläkin paremmin kuin tarkastamme mainitun amerikalaisen tekemää raporttia. Julkaisemme hänen puolueen toimeenpanevalle komitealle lähettämästä raportista pääasiallisimmat ja valaisevimmat kohdat. Näitä tarkastamalla jokainen voi saada itselleen oikean käsityksen Bernin konferenssista ja sen tarkoituksista.

Sosialistipuolueen kansallistoimiston sanomalehtitoimistolle saapui äskettäin täydellinen kertomus Bernissä pidetystä sosialistipuolueiden konferenssista. Yhdysvaltain Sosialistipuolueen jäseneltä Joseph Gollombilta, joka siellä epävirallisesti edusti Yhdysvaltain sosialistipuoluetta. Kertomus kokonaisuudessaan on seuraava:

Pariisi, jouluk. 11 p. 1920.

Mr. Otto Branstetter,
Amerikan Sosialistipuolueen toimeenpaneva sihteeri.

Hyvä toveri!

Joulukuun 3 päivänä sain vastaanottaa kirjeen, jossa muun ohella sanottiin seuraavaa:

"Kansallistoimeenpaneva komiteamme päätti lähettää edustajansa Bernin konferenssiin, minkä kutsuivat kokoon Sveitsin Sosialistipuolue ja Saksan Itsenäinen Sosialistipuolue. Kumminkaan kukaan meidän valituista edustajistamme ei ole tilaisuudessa matkustamaan nyt ulkomaille ja me emme myöskään voi valita uusia edustajia ja saada heille passeja ehtiäkseen oikeaan aikaan kokoukseen. Minä olen sähköttänyt tänään teille seuraavaa:

Ilmoittautukaa puolueemme epäviralliseksi edustajaksi Bernissä."

Viedäkseni perille kirjeessänne lausutun esityksen minä esitin itseni Bernin alustavaan konferenssiin, mikä kokoontui Kansantalolla sunnuntai-aamuna, joulukuun 5 päivänä, jättäen konferenssille teidän kirjeenne (ilman mitään lisähuomautusta), kaapelisanomanne ja valtakirjan, jonka te lähetitte minulle Socialist Worldin ja New Dayn kirjeenvaihtajan tointa varten.

Saksan itsenäisen Sosialistipuolueen edustaja Ledebour ilmaisi käsityksen, että teidän valtuuksissanne annetaan minulle vain raportterin oikeudet. Tämä voisi tarkottaa sitä, että **koska istunnot tulevat olemaan toimeenpanevia,** minä en voisi olla läsnä. Minä huomautin, että teidän sähkösanomanne nimittää minut meidän puolueemme epäviralliseksi edustajaksi. Käsitin, että tämä oikeuttaa neuvottelevaan ja muodolliseen toimintaan. Minä tein selväksi, että minä puhun ainoastaan yksilönä, paitsi tapauksissa missä minulla on puolueemme virallinen julistus esille tuotavana. Minä huomautin niistä vaikeuksista, joiden alaisina Amerikan toverit toimivat pikaisiin suhteisiin nähden Europan toverien kanssa. Minä lisäsin, että olisi ainoastaan kohtuullista, jos minut suljetaan konferenssista, että Ledebour ja ne, jotka häntä kannattavat, ottaisivat asiakseen antaa Amerikan tovereille täydellisen ja luotettavan kertomuksen konferenssista, sisältyen siihen kaikki konferenssin viralliset asiakirjat. Ledebour peruutti vastaväitteensä ja konferenssi **yksimielisesti päätti antaa minulle rajattomat oikeudet ottaa osaa kokoukseen samoilla perusteilla kuin toisillakin edustajilla.** Tämän jälkeen minä huomautin, että mitään minun äänestystäni tai lausuntoani ei ole välttämättömästi otettava Amerikan Sosialistipuolueen kannan ilmaisuna tai sitä sitovana millään tavalla, paitsi missä minä esitän puolueen virallisia käsityksiä.

Edustus konferenssiin oli seuraava: Saksan Itsenäinen Sosialistipuolue, edustajat Arthur Crispien, George Ledebour, Rudolf Hilferding, Curt Rosenfeld; Ranskan Sosialistipuolue, Jean Longuet, Paul Faure; Itävallan Sosialidemokraattinen puolue, Frederick Adler, Otto Bauer; Suur-Britannian Itsenäinen Työväenpuolue, R. S. Wallhead, E. Shenwell, Francis Johnson, kielenkääntäjän Charles Roden Buxtonin kera; Sveitsin Sosialidemokraattinen puolue, Robert Grimm, Paul Grepper, August Huggler, Ernest Reinhart; Venäjän Sosialidemokraattinen puolue (menshevikit), Jules Martov; Tshekko-Slovakian Saksalainen Sosialidemokraattinen puolue, Karl Germako; Yhdysvaltain Sosialistipuolue, Joseph Gollomb (epävirallinen edustaja). Viron Sosialidemokraattinen puolue oli kirjottanut toveri Longuetille, pyytäen häntä edustamaan Lätin puoluetta konferenssissa.

S. A. Whede Asr, joka esitti itsensä Indian vallankumouksellisten sosialistipuolueen edustajaksi, pyysi pääsyä kokoukseen. Hän sanoi puolueensa olevan laittoman Indiassa ja että osa hänen järjestöstään on liittynyt Toiseen Internationaleen, mutta on nyt eronnut siitä, ja toinen osa oli liittynyt Kolmanteen Internationaleen. Hän esitti itsensä sen ryhmän edustajaksi, joka ei ole vielä liittynyt Kolmanteen. Kun kumminkaan ei ollut todistuksia hänen edustavaisuudestaan, konferenssi hylkäsi pyynnön. Korealaiset toverit pyysivät läsnäolo oikeutta osanottajina. Kun heidän puolueensa oli liittynyt Toiseen Internationaleen heidän pyyntönsä hyljättiin.

Konferenssi valitsi kolme puheenjohtajaa, Jean Longuetin, George Ledebourin ja Ernest Reinhardin.

Selittääkseen Lätin Sosialistipuolueen kantaa, jota Longuet oli pyydetty edustamaan, venäläinen mensheviki Martov ilmotti konferenssille, että lättiläiset ovat luopuneet Toisesta Internationalesta kolme viikkoa sitten, että he muodostavat lujimman poliittisen puolueen maassaan, että kaksi viidettäosaa Lätin parlamentin edustajista on tämän puolueen jäseniä.

Venäjän sosialivallankumouksellisen puolueen vasen siipi pyysi myöskin käsittelemään osallisuuttaan konferenssiin. Sen taholta oli kirjeellisesti ilmotettu, että se kannattaa sitä käsitystä mikä konferenssikutsussa on lausuttu Toisesta ja Kolmannesta Internationalesta ja että ryhmän edustaja Schreiber on kahdesti karkotettu Sveitsistä ja tämän vuoksi se ei voi olla edustettuna, paitsi myötätunnon ilmaisulla. Konferenssi ei tehnyt kirjeen johdosta mitään päätöstä.

Kreikan ja Suomen sosialistit niinikään olivat lähettäneet konferenssille myötätunnon ilmaisun, mutta kummassakaan ei tehty selvää mitä aineksia tai puolueita lähettäjät edustavat.

Italian Sosialistipuolue, Avantin toimittajan Serratin kirjeen kautta ilmotti, että Italian puolue on yh-